

СТРУНИ ДУШІ ПОЕТА-ВЕПЕТА

На вшанування пам'яті геніальної української письменниці і поета Лесі Українки українськими філологами нашої академії і студентами спеціальності "Українська мова і література" проведено тематичні літературно-мистецькі читання. В ролі Лесі Українки виступила Катерина Макух.

Ведучі свята Ірина Сарахман та Олександра Кульчинська поступово змальовували картину за картиною із життя цієї дивовижної і мужньої жінки, невтомного творця і співця народного болю, його любові, надії і сподівань. Тому й не дивно, що найперші свої душевні поривання автор безсмертних поезій посилає рідній землі ("Сім струн. Посвята Михайлові Драгоманову").

Окремо згадано про турботливих батьків маленької Лесі, котрі, незважаючи на хворобу дівчинки, з раннього віку прищеплювали їй любов до рідного слова, що згодом розгорілась яскравим полум'ям потужного поетичного таланту.

Інша сторінка проливає світло на розвиток почуттів жінки-поета, які, навіть народжені на грані між життям і смертю, вражають глибиною, ніжністю і силою. Багато творів цього періоду

присвячено одному з організаторів Київського "Союзу боротьби за визволення робітничого класу" Сергію Мержинському, якого Леся полюбила глибоко й самовіддано і якого єдина підтримувала до останньої хвилини його життя. Як наслідок важких і сокровених душевних переживань цього періоду, вона пише драматичну поему "Одержима", що стала пам'ятником духовному подвигу людини, яка змушена жити, любити і боротися за життя в умовах духовного вакууму тогочасного суспільства. Її героїня Меріам постає символом морального оправдання гріховного людства перед Богом, який пішов заради нього на Хресний подвиг.

Такі вагомі творчо-біографічні акценти розповідей ведучих поєднувались із читанням поезій Лесі Українки Анною Мігаль ("Без надії сподіваюсь"), Марією Хорошою ("Мріє, не зрадь"), Ольгою Мовшук ("Нічка тиха і темна була"), Іриною Мазуркевич (уривок з поеми "Лісова пісня"), Іриною Бевсюк ("На роковини"). Ірина Сорочинська виконала вірш Василя Гей "Колодяжне", а завершила виступи колега учасників дійства, студентка спеціальності "Англійська філологія" Маріанна Борсук невмирущим твором Лесі Українки "Contra spem spero" англійською мовою.

Вічне, гостре, полум'яне слово Лесі з глибини століть звертається до кожного з нас і сьогодні, бо лише поет-геній, поет-громадянин, поет-патріот здатен руйнувати часові рамки, промовляючи до своїх сучасників і наступних поколінь.

За музичний супровід літературних читань відповідали Тарас Крегель та Олександр Ковень.

„ЗОЛОТА ПЕКТОРАЛЬ ПОЕТИЧНОГО СЛОВА“

Таку чудову назву поетичним читанням дав куратор 11-У групи філологічного факультету нашої академії Олександр Соловей, який підготував цей захід спільно зі своїми вихованцями і присвятив Міжнародному дню рідної мови. На поетичне свято запросили літературного редактора „Замку“ Ніну Багнюк та юного скрипаль, першокурсника спеціальності „Музичне виховання“ педагогічного коледжу Ярослава Домбровського.

Високе і непросте покликання нести до дітей рідне слово вимагає від студентів особливої підготовки, нетрадиційного підходу, досконалого знання і глибокого розуміння всього спектру багатства і краси української мови. Звичайно, це дається не всім однаково і далеко не відразу, та саме на майбутніх вчителів української мови і літератури покладатиметься місія гарантів здоров'я рідної мови, як найважливішого фактора існування українського народу. Тому й вимоги до майбутніх українських філологів мають ставитись вищі, ніж до студентів інших філологічних спеціальностей.

Нашу зустріч відкрив її організатор, кандидат історичних наук, доцент Олександр Соловей у формі знайомства гостей зі студентами та поезіями, які вони підготували: Ірина Сарахман — "Кров твоя" Лесі Українки, Ірина Бевсюк — "Життя" Василя Боднарчука, Ірина Кошин — "Відверті діалоги на межі" Любові Козир; поезії Ліни Костенко читали Катерина Ползікова ("Сніги, сніги...", Катерина Макух ("Не говори печальними очима..."), Марія Хороша ("Страшні слова, коли вони мовчать"), Оксана Гаврилишин ("Я хочу знати..."), Анна Мігаль ("Крила") й Ірина Мазуркевич ("Я — егоїстка?"). Чомусь зовсім не здивував той факт, що тут переважали твори Ліни Костенко, бо останнім часом її поезія найбільш популярна, хоча, на жаль, зрозуміла не кожному. Та чи здатна зрозуміти 17-літня дівчина всю глибину внутрішнього стану жінки-легенди, за плечима якої десятиліття пережитого болю і любові? Ми разом пробували розібратись у деяких закодованих літературних поняттях, заглянути вглиб поетичного тексту і побачити за ним людину — з її почуттями, радощами, тривогами, тобто робили перші кроки на шляху до семіотичного аналізу літературного твору.

Поетична хвиля мимоволі захопила й наставника студентів, який прочитав ліричний твір Василя Василяшкі "Тамниці жінки". На

завершення першої частини дійства прозвучала глибоко актуальна поезія "Війна" в авторському виконанні Ольги Мовшук.

Музично-мистецьким антрактом між нашими діалогами стали виступи Ярослава Домбровського, який виконав "Сіциліану" Й.-С. Баха і "Романс" М. Глінки.

У другій частині зустрічі, читаючи власні твори, автор замітки намагалась максимально застосовувати метод міжпредметних зв'язків, тобто мовно-літературними засобами торкнутися біології, історії, соціології, політології, філософії, релігієзнавства, педагогіки і психології. Іншими словами, золота пектораль поезії спонукала співрозмовників вслухатись у текст, знаходити цікаві відкриття, глибше розуміти значення слова та його смисл, радіти, співпереживати і плакати. Так, саме плакати. А коли душа плаче, вона жива. І така людина здатна надіятись, вірити, а головне — любити. Любити життя, світ, себе у цьому світі. Бо все починається з любові. Як і з любові до рідного слова формується людина-педагог і людина-патріот.

Надіємось, що „Золота пектораль“ об'єднає ширшу студентську аудиторію і стане справжньою феєрією рідного слова.

Сторінку підготувала літературний редактор "Замку" Ніна БАГНЮК

СИМВОЛ ЄДНОСТІ, ВІРИ І НАДІЇ

У Концертному залі ім.Гуго Коллонтая для викладачів, студентів, кременчан і гостей міста відбувся традиційний концерт "Різдвяні колядки", підготовлений музичними колективами і окремим виконавцями нашої академії. Вели програму актори студентського театру «Пілігрим» Марина Кругенко та Андрій Дубас.

Виступи розпочав студентський оркестр народних інструментів (керівник та диригент Надія Найчук) і тріо викладачів у складі Лариси Соляр, Наталії Ткач та Інни Ратинської з народною колядкою в обробці Василя Сиротюка «Свята ніч».

В контексті національно-патріотичного виховання студентської молоді академія налагодила тісні зв'язки із захисниками нашої Вітчизни — воїнами частини А-1519 Дубенського гарнізону, які були гостями святкової програми. Різдвяним дарунком для них стали твори «Ой, коляда-колядонька» та «На Святвечір», які виконав народний художній вокальний ансамбль «Калина» (керівник Олена Новик, концертмейстер Катерина Козачук).

Свято продовжив камерний хор (керівник та диригент Алла Афанасенко) з колядою «Ой, у місті» та з популярних на теми англійських різдвяних пісень, до виконання яких приєдналися піаніст Іван Добринін і струнний квартет (Тетяна Дубова, Раїса Дячук, Наталія Поліщук та Людмила Яловська). Твори «Ой, підємо, пане брате» та «Радуйтеся, всі люди!» презентував чоловічий квартет у складі Володимира Дзюми, Володимира Іванюка, Петра Клака та Сергія Шегери (концертмейстер Валерій Яскевич).

Тріо бандуристок Ганна Мельничук, Марія Прокопчук і Мирослава Красевич (керівник Ірина Харамбура) порадували колядками «Три славні царі» та «На небі зірка». Свій різдвяний сувенір, «Колядку» та «Колядочку» Віталія Лиса, подарувала чоловіча група камерного хору (керівник та диригент Сергій Шегера), а «Возвеселімося» та «Пречиста Діва» — ансамбль викладачів під керівництвом Алли Афанасенко.

Зазвичай в Україні здавна побутовали щедрівки, які виконуються на Багатий вечір, напередодні Старого Нового року, або Василя. Наш концерт продовжили Інна Ратиська, Лариса Соляр та Наталія Ткач зі щедрівкою «Небо ясні зірки вкрили» у супроводі тріо бандуристів Віктора Бондаря, Ганни Мельничук та Марії Прокопчук.

Після цього на глядачів чекав приємний сюрприз — виступ володаря Гран-прі Всеукраїнського фестивалю «Червона рута» Василя Жданкіна та його доньки Анастасії, студентки 22-Мс групи. У їх виконанні прозвучали твори «Люляй, люляй, Єзуню», «Що то за Предиво» в обробці Миколи Леонтовича і «Народився Бог на санях» (музика Василя Жданкіна на слова Богдана-Ігора Анто-нича).

Щороку разом із Христом у мільйонів людей народжується нова радість. У той вечір миру, спокою, злагоди, як тільки на небі зійде перша зоря — вісниця появи на світ Ісуса Христа, — до кожної оселі завітає Боже Дитятко, і коло Нього вже не може бути ані сварки, ані підступу, ані

незгоди, а лише велика взаємність між людьми.

А ще Різдво не булоб таким незабутнім і яскравим, якби не колядки. Саме вони додають тим святковим дням, коли «Небо і Земля торжествують», особливо піднесеного настрою, як, зокрема, і виступ симфонічного оркестру нашої академії

(керівник і диригент Володимир Козачок). Твори у його виконанні вже традиційно стають апофеозом святкових концертних програм. Тож на завершення виступів колектив подарував "Біле Різво" Ірвінга Берліна (солістка Мар'яна Мацюк) і «Різдвяний фестиваль» Лероя Андерсена.

І ще одна традиція, що зародилась у стінах Концертного залу ім. Гуго Коллонтая: останню пісню разом з виконавцями підхоплює весь зал. Тому й злетіли, здавалося, до самих Небес вічні і потужні слова давньої української коляди «Нова радість стала», як символ єдності, віри і найсвітліших сподівань нашого народу.

Концерт підготувала незмінна творча група у складі Василя Скоропляса, Миколи Сиротюка, Василя Райчука, Лева Харамбури й Олександра Ковеня.

СКРИПКА ПРОМОВЛЯЛА ДО ДУШІ

Неповторний "Вечір скрипкової музики" пройшов у Концертному залі Гуго Коллонтая. Його організували і провели лауреати всеукраїнських і міжнародних конкурсів, викладач кафедри гри на музичних інструментах і вокально-хорових дисциплін нашої академії, скрипаль Олег Дацюк і концертмейстер-піаніст Іван Добринін разом з юним обдаруванням, скрипацем Леонідом Дацюком.

До програми концерту увійшли твори видатних світових музичних геніїв: "Каприс №9" італійського скрипаль-віртуоза, композитора та гітариста Нікколо Паганіні, "Концерт №5" бельгійського скрипаль, композитора і педагога Анрі В'єтана, "Баскське капрісіо" іспанського скрипаль і композитора Пабло де Сарасате, "Угорська фантазія" угорського композитора, видатного майстра віденської оперети Франца Легара, "Ноктюрн" найвидатнішого польського композитора і піаніста Фридерика Шопена і "Танго" аргентинського композитора і виконавця на бандонеоні Астора П'яццоллі.

Як завжди, щиро, відверто і професійно співала скрипка в руках Дацюка-старшого, звертаючись до присутніх мовою великих майстрів музичної класики у поєднанні з глибоким і душевним звучанням фортепіано Івана Добриніна. Та інколи здавалося, що молодший скрипаль намагався перевершити свого батька і наставника: Леонід настільки віддавався музиці, що присутніх не покидало відчуття, що йому відкриваються інші просторові сфери, і душа його, беззастовно залюбленого у музику, витає десь там, наодинці зі своєю стихією почуттів, зі своєю вірною Музою, споглядаючи на притихлих у залі слухачів і щедро даруючи їм свою любов до дивовижного і вічного мистецтва Музики. Хтозна, можливо, в цей час світ відчув народження нового скрипкового генія...

Це невтомне виконавське тріо допомогло присутнім на деякий час поринути в інший світ — без неправди і насилля, без ворожнечі і болю, у світ гармонії, надії, добра і любові.

